

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 519/2012-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť G. K., t. č. vo väzbe, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19, čl. 23, čl. 35 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Ntc 5/2012 z 12. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2012 doručená sťažnosť G. K., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19, čl. 23, čl. 35 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v

Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Ntc 5/2012 z 12. júla 2012 (ďalej len „uznesenie z 12. júla 2012“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že k porušeniu sťažovateľových základných práv zaručených čl. 19, čl. 23, čl. 35 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy došlo podľa neho uznesením z 12. júla 2012, ktorým krajský súd rozhodol o jeho vzatí do vydávacej väzby.

Sťažovateľ v rámci odôvodnenia svojej sťažnosti poukázal na to, že podľa jeho názoru sú v európskom zatýkacom rozkaze sp. zn. 2 Kpt 64/12 z 21. júna 2012 zrejmé nedostatky spočívajúce v tom, že pod písmenom a) je uvedené miesto jeho trvalého pobytu v Slovenskej republike, na ktorom sa zdržuje spoločne s družkou, avšak jej priezvisko je uvedené s malým písmenom, a taktiež v ňom chýba údaj o tom, že s nimi na tejto adrese býva aj dcéra, ktorá sa narodila v roku 2010 v Trnave.

Z údajov uvedených v časti pod písmenom d) európskeho zatýkacieho rozkazu bolo 30. marca 2012 podľa § 305 zákona č. 141/1961 Sb. o trestním řízení soudním (Trestní řád) v platnom znení rozhodnuté, že proti sťažovateľovi bude vedené „řízení proti uprchlému“, čo je podľa sťažovateľa v rozpore s tým, že v roku 2010 bol v jeho veci vydaný právoplatný rozsudok špecifikovaný v časti b) tohto rozkazu. Sťažovateľ polemizuje aj so záverom vysloveným pod písmenom e) európskeho zatýkacieho rozkazu, podľa ktorého sa úmyselne vyhýba výkonu trestu, pretože o termíne a mieste konania súdu nebol informovaný.

Na základe uvedeného podala následne prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave návrh na vzatie sťažovateľa do väzby s odôvodnením, ku ktorému „je těžké se logicky vyjádřit“.

V jeho prípade vzatie do väzby nebolo potrebné, keďže v Českej republike bol jeho pobyt známy, rovnako ako v Slovenskej republike, kde mu bolo v roku 2010 udelené povolenie na pobyt. Po celú dobu sťažovateľ legálne pracoval v Ž. „jako CNC frézár a výpověď podal sám“. Zo systému zdravotného a sociálneho poistenia bol odhlásený 11. júla

2012, a pretože mal 15. júla 2012 odísť do Nemecka za prácou pre slovenskú firmu na 3-týždňové turnusy, považoval za zbytočné prihlásiť sa na „úrad práce“.

Vo vzťahu k výroku o jeho ponechaní na slobode a následnej obave sa môže vyjadriť takto: „Potkal sem Vás na procházke v parku s Vaši čivavou na vodičku, ale pretože mám oprávnení, umiestim ji do útulku, v prípade jej jeho ponechaní na slobode totiž hrozí obava, že by mi pri ďalšom našom setkaní odtrhla ruku. Přece není možné, aby na pouhém základě obav jedné paní – byť prokurátorky – bez zjevného důvodu byl někdo umístěn do vazby přesto, že prokazatelně splnil všechny zákonem určené podmínky pro to, aby k této situaci nedošlo. Tím došlo k přímému rozporu s citovaným zákonem na jehož vykonatelnost se sama prokurátorka odvolává.“

Sťažovateľ proti uzneseniu z 12. júla 2012 podal sťažnosť priamo do zápisnice na pojednávaní, avšak následne ju na radu svojej obhajkyne vzal späť. Podľa sťažovateľa v predmetnom konaní došlo k odňatiu jeho práva na spravodlivé súdne konanie. V dôsledku vzniknutej situácie sa jeho družka a dcéra ocitli v existenčných problémoch, keď ich odmietli ako v „azyláku TT“, tak i „sociálka“ im neposkytla žiadnu pomoc.

V závere sťažnosti sťažovateľ uviedol: „Žádám Vás o prozkoumání oprávněnosti moji stížnosti, protože je zřejmé, že byť je někomu dáno právo činit závažná rozhodnutí neznamená to ještě, že tak činí v souladu se zákonem a morálním vědomím objektivnosti.“

Závěrem považuji za nutné Vás obeznámit se svým úmyslem podat stížnost k mezinárodnímu soudu ať už Vaše rozhodnutí bude v můj prospěch či nikoli. A to na ČR jako i na SR. Měl jsem právo vše řešit jako svobodný člověk.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ vo svojej neperfektnej sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 19, čl. 23, čl. 35 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy uznesením krajského súdu z 12. júla 2012. K porušeniu uvedených základných práv malo dôjsť v dôsledku toho, že krajský súd bez relevantných dôvodov rozhodol o jeho vzatí do vydávacej väzby.

Ústavný súd vo svojom rozhodovaní vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúcom z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02).

Podľa § 506 ods. 1 Trestného poriadku ak je to potrebné na zabezpečenie prítomnosti vyžadanej osoby v extradičnom konaní na území Slovenskej republiky alebo na zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania, vezme ju predseda senátu krajského súdu

do vydávacej väzby. Urobí tak na návrh prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrovanie.

Podľa § 508 ods. 1 Trestného poriadku proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 505, § 506 ods. 1 a § 507 je prípustná sťažnosť, ktorá nemá odkladný účinok.

Z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že proti uzneseniu z 12. júla 2012 mal sťažovateľ možnosť využiť účinný prostriedok nápravy – sťažnosť. Rozhodovanie o sťažnosti patrí do právomoci Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý bol oprávnený posúdiť všetky relevantné skutkové aj právne okolnosti daného prípadu, ako aj posúdiť prípadné procesné pochybenia krajského súdu.

Sťažovateľ teda realizáciou svojich práv v priebehu uvedeného konania mal možnosť účinným spôsobom namietat porušenie svojich práv, a preto ústavný súd jeho sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. októbra 2012